

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Claudii Fleury, Presbyteri, Prioris Argenteliae Et Reg.
Christianiss. A Confessionibus Institutiones Juris
Ecclesiastici**

Fleury, Claude

Moguntiae, 1760

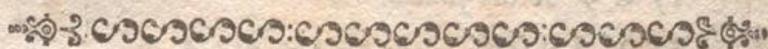
XII. De bonorum ecclesiasticorum alienatione & acquisitione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67899](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67899)

tur. Parochi civitatum, quippe decimis destituti, vix quidquam certi habent, quo semet ac collaboratores presbyteros exhibeant, si has retributiones amputaveris.

1) *Bles. art. 51. Melodun. art. 27.*

X. HODIERNO jure igitur quatuor sunt bonorum ecclesiasticorum species: *oblaciones* prorsus liberæ; *fundi* aliaque immobilia; *decimæ*; *retributiones* fortuitæ, sed *exigibiles*. De immobilibus autem & decimis est, quod seorsim exhibebimus.

C A P. XII.

DE BONORUM ECCLESIASTICORUM
ALIENATIONE ET
ACQUISITIONE.

I.

Immobi-
lia

ECCLESIA bona immobilia nec libere acquirere, nec libere alienare potest. Deo enim consecrata, in neminis proprietate sunt, & qui in iis præter præscriptum canonum versantur, *sacrilegium* committunt¹. Principio quum satis perspecta esset probitas Episcoporum, & servos manumittere, & vasa sacra, redimendorum captivorum causa, distrahere, & redditus ministris Ecclesiæ assignare, & monasteria condere potuerunt². Quibus quum nonnulli abuterentur, res ad concilia delata est, e quibus prodire canones, quibus Episcopis, aliisque bonorum ecclesiasticorum administratoribus, omnis alienatio interdicitur,

ne ministri & pauperes languerent³. Succenturiantur principum constitutiones. LEO enim⁴ alienationem bonorum Ecclesiæ Constantinopolitanæ prohibuit, quod edictum ad omnes Ecclesias extendit JUSTINIANUS⁵. Tales constitutiones necessario fuere postmodum renovandæ, quia Ecclesiastici, solum usumfructum habentes, nonnumquam magis emolumenta e bonis haurienda, quam successorum utilitatem spectarunt, præsertim novissimis temporibus, quum non seligerentur optimi. Per alienationem autem intelligitur donatio, venditio, permutatio, oppignoratio & si qui sunt alii actus domini translativi⁶.

- 1) C. 12. q. 2. c. 1. 2. 3. 4. 2) Ibid. c. 66. c. 73.
3) Ibid. c. 18. 19. 20. 21. 25. C. 41. c. 6. X. de reb. eccl. alien. 4) l. jubemus C. de sacr. eccl.
5) Nov. 7. Nov. 120. 6) C. 5. X. de reb. eccl. alien.

II. SUNT tamen & utiles Ecclesiæ alienantur alienationes, veluti si ædes ruinosæ in emphyteusin dantur, vel silvestria loca aut aliæ terræ incultæ colonis permittuntur¹. Si terræ prope positæ cum longe positis commutantur². Jure veteri in his sola Episcopi auctoritas & cleri consensus desiderabatur³. Exemptiones autem recursum ad pontificem aperuerunt iis, qui Episcopo non sunt subjecti: sed id fere hodie negligitur, modo nulla subsit collusio, quæ omnem alienationem viciat. In Francia regis auctoritas accedat oportet, qua protectoris Ecclesiarum & canonum custodis.

- 1) Nov. 7. c. 3. Nov. 120. c. 6.
2) C. 12. q. 2. c. 53. Nov. 128. c. 7. C. 1. X. de rer. permut. 3) C. 12. q. 2. c. 51. c. 52. in f.

ab epi-
scopo,
consen-
tente ca-
pitulo,

III. IN alienandis igitur bonis eccle-
siasticis, si v. gr. capitulum ad æs alienum di-
luendum terram tenuis proventus distrahere
cupit, in Francia hic ordo servatur, ut capi-
tulum faciat senatus consultum, quod Episco-
pus adprobat, & rex, a capitulo imploran-
dus, confirmat, permilla alienatione. Re-
scriptum regium a capitulo offertur homolo-
gationi senatus supremi, quem *parlamentum*
vocant, qui, antequam petitioni subscribit,
perspecta procuratoris generalis oratione, re-
spondet, se dispecturum de commodo & in-
commodo: quod judici regio in illa provincia
demandatur. Cunctis rite peractis sub hasta
publica post consuetas publicationes auctio-
nesque terra plus licitanti addicitur¹. Hæc
solemnia si negliguntur, alienatio nulla est,
neque vel primus acquirens, vel ejus heredes
vel longissimi temporis præscriptione, vel pos-
sessione tuti sunt. Sed si titulus vitiosus non
amplius appareat, & res ad tertium bonæ fi-
dei & justii tituli possessorem pervenerit, XL.
annis præscribi potest. Etiam si autem Epi-
scopi sufficiat auctoritas, sæpe tamen ponti-
fex, ut acquirens eo tutior sit, pro permit-
tenda vel confirmanda alienatione adiri solet².
Cujus auctoritas ad alienationes illas genera-
les, quas sæculi XVI. infausta fata flagitarunt,
accessit, adjectis solemnibus particularibus³.
Procerarum arborum excisiones, quum alie-
nationis species sint, non nisi rege volente fie-
ri possunt, cautione addita, pretium utiliter
locatum iri.

1) *Mem. du Clergé part. 3. tit. 6. 2) Cl. 1. de reb. eccl. al.*

3) *Mem. du Clergé part. 4. tit. 6.*

IV. NEC alienationibus solum, sed & ^{& locan-} deteriorationibus, quibus successorum condi-^{tur.} tio durior redditur, obviam itum est, prohibitis bonorum ecclesiasticorum locationibus per *anticipationem* h. e. semestri spatio ante, quam possessio prædiorum urbanorum, & duobus annis ante, quam possessio prædiorum rusticorum vacua sit¹. In Francia extraneis, nobilibus, & magnatum ministris conductiones tales interdictæ sunt, quia haud facile ad solvendum compelli possunt². Prospectum est etiam reparationibus, quibus regii procuratores invigilant.

1) *Concil. Trid. sess. 25. c. 11. 2) Statut. Bles. art. 48.*

V. TANTA cura quum bona Ecclesiarum observarentur, lapsu plurium sæculorum compertum est, Ecclesias plurima prædia possidere, in quibus multa usurpata. Unde metuendum erat, ne Ecclesia, semper acquirens, numquam alienans, omnium immobilium vel majoris partis domina fieret. In rempublicam, cujus interest, ut multi fundi sint in commercio, multum incommodi; in magnates & in regem, ob census & tributa, maxime realia, ingens detrimentum redundavit, præsertim quum olim ob feuda possessores tenerentur ad servitia personalia. Quare clericis & præsertim communitatibus regio edicto generatim omnes acquisitiones fuerunt prohibitæ; neque rex dispensat, nisi domino prius *indemnitas*, & regi *amortisationis* jus præstitum.

Immobilium acquisitiones in Francia interdictæ,

VI. INDEMNITAS est conventio cum ^{nisi do-} domino de certa pecuniæ summa solvenda pro ^{minis int-}

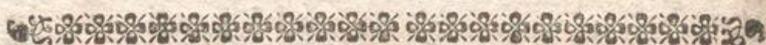
demni-
tas;

regi jus
amortisa-
tionis
practi-
tum.

jaçtura commodorum, quæ ex prædii tribu-
tis, censibus, operis, venditionibusque in po-
sterum sperare posset: Vel, si dominus nolit
pretium, de homine vivente & moriente sub-
stituendo, quo moriente census in tali muta-
tione debiti solvantur, aliusque homo substi-
tuatur. *Amortisatio* est pretium regi solven-
dum de prædio, quod devenit in *manus mor-
tuas*, hoc est, in proprietatem clericorum,
qui publicis oneribus non conferunt, ut laici.
Si hoc negligitur, detentores obnoxii sunt cen-
sui, novis acquisitionibus subinde imposito,
tamquam multæ eorum, qui legibus regni
neglectis nova prædia sibi compararunt.

VII. EST & alia restringendi acqui-
sitiones Ecclesiarum ratio in Francia excogita-
ta, dum universa *beneficiarium* hæreditas, nul-
la ratione habita proventuum ex redditibus ec-
clesiasticis, ad consanguineos eorum defertur¹.

1) *Consuet. Paris. art. 336.*

C A P. XIII.
D E D E C I M I S.

I.

Decime.

Q UANTUMVIS maximo studio sequiora
sæcula in decimis ubique commendandis
desudarint; variis tamen limitibus hoc jus mo-
ribus circumscriptum legitur. *Personales* seu
industriales in plerisque parochiis exoleverunt,
& *reales* non amplius de fructibus *civilibus*, vel-
uti ædium locationibus & pensionibus solvun-
tur, quippe ad solos fructus *naturales* restrictæ.